

Iktatószám		Budapestre vonatkozó ujságrikkok	Osztályozás
		Szerző	Hely
		Cím <i>Budapesti szalámigyárosok az osztrákok ellen.</i>	Idő <i>" 1911 "</i>
Forrás: <i>Pesti hírlap</i>		Személy	
Bp. (Hely)	1911 1/2 (Idő)	Helyszám	
		(Köt. v. füz.)	

A budapesti szalámigyárosok az osztrákok ellen.

A budapesti szalámigyárosok küldöttség útján fordultak a polgármesterhez, akitől az iparuk érdekeit sértő fővárosi intézkedés módosítását kérték. A helyzet má ugyanis az, hogy a sertésvágóhid létesítése óta a főváros szalámigyártás céljára a vidékről hozott sertéshus után métermázsánként 2 korona vágó és 2 korona vásárilletéket szed. Emiatt aztán a budapesti szalámi-ipar versenyképessége a vidéki, de elsősorban az osztrák himbergi (Wien melletti) „magyar“ szalámit előállító gyárakkal szemben csökkent, mert ez utóbbiak ily díjakat nem fizetnek, s így métermázsánként 4 koronával olcsóbban vásárolhatják a vidéki sertéshust. Miután pedig 100 kg. szalámi előállításához 200 kg. sertéshus szükséges, ezen speciális budapesti teher azt jelenti, hogy a vidéki és osztrák himbergi gyárak 8 koronával olcsóbban állíthatják elő a magyar vidéki sertéshusból a szalámit, mint a budapesti gyárak.

Az osztrák himbergi szalámigyárosoknak egyébként is kedvezőbb a helyzetük. A magyar szalámi-ipar készletének több mint háromnegyed részét Ausztriában helyezi el és így a himbergi szalámi gyárak már jobb földrajzi fekvésük miatt is nagy előnyben vannak. A himbergi gyárosok ugyanis olcsó kocsirakományokban hozzák a magyar vidéki sertéshust, amikor csomagolásért fuvardíjat fizetniök nem kell, ellenben a budapesti szalámigyárosok kénytelenek, mikor a kész szalámit szállítják, a sokkal drágább gyorsárufuvar után a szállítási költségeket viselni, ami növekszik azáltal, hogy még 40% csomagolási-súly után is

kell ezen díjakat fizetni.

Az osztrák hatóság nagy erőfeszítést fejt ki, hogy Ausztriában erős szalámi-ipart teremtsen és ezzel összefüggésben a sertésvágást a bécsi piacra terelje. Ezért a himbergi szalámi-iparnak azon kedvezményt nyújtotta, hogy a bécsi piacon vásárolt és Himbergbe szállított sertéshus után métermázsánként 7 korona fogyasztási adót térít meg a szalámigyárosoknak.

Ezen intézkedés előnyeit így nemcsak a himbergi szalámigyárosok élvezik, hanem természetesen a következménye ennek az is, hogy az osztrák szalámigyárosok előszeretettel vásárolnak a bécsi vágóhidakon és így évről-évre emelkedik a bécsi vágóhidak forgalma nehéz sertésekben, a budapesti vágóhid forgalmának rovására.

Míg tehát nálunk, ahol a szalámi-ipar fejlődésének előfeltételei megvolnának, a székesfőváros mesterséges akadályaival kell küzdeni, Ausztriában a hatóságok mindenféle kedvezményekkel igyekeznek a szalámi-ipart fejleszteni és így igazán nem csodálható, hogy midőn a közelmúltban egy győri szalámigyáros telepét változtatni volt kénytelen, nem Budapestre jött, hanem Ausztriába vándorolt ki.

A kereskedelemügyi miniszterium felismerte a veszélyt és felhívta a fővárost, hogy ezen visszás állapotot mielőbb szanálja. A kereskedelemügyi miniszter ur említett leirata 1908. év június havában kelt: 3 év óta azonban a kérdés megoldására vonatkozólag semmi sem történt a főváros részéről. Pedig, amint a küldöttség főlemlitette, a szalámi-ipar egyike azon kevés iparágaknak, mely hazai nyersanyagot dolgoz fel itt és mint teljesen kész árut expedálja a külföldre, ilyenképen évenként 4 milliót

meghaladó összeggel gyarapítja külkereskedelmi mérlegünket, — tehát méltányos kívánság, ha kissé több jóakaratot kérnek ily ipar számára a székesfővárostól.